

böcker och i följd deraf till ändring af gällande lagstadganden om uppbud och lagfart, som snart torde vara att förvänta, vördsamt hemställa,

att ifrågavarande motion icke måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 14 Mars 1871.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.

Herr *Beckman* och Herr *Carlén* hafva anhållit få antecknadt, att de i detta ärendes handläggning hos Utskottet icke deltagit.

N:o 14.

Ankom till Riksd. Kansli d. 16 Mars 1871, kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om upphäfvande af den genom Kongl. Förordningen den 13 September 1864 medgifna frihet i ränteafstal.

I nämnda Kongl. Förordning är stadgadt, att förbudet i 9 Kap. 6 § Handelsbalken att taga eller låta förskrifva sig större ränta än sex för hundra om året icke skall äga tillämpning vid försträckning, som emot förskrifning, utan säkerhet af inteckning i fast egendom eller pant af i sådan egendom intecknadt skuldebref, lenas på viss tid, ej öfverstigande sex månader.

Herr *Jonas Jonasson* från Calmar län har i en inom Andra Kammaren väckt motion (N:o 154), under förmälan, att, sedan nämnda Kongl. Förordning utkom, erfarenheten visat, att den medgifna friheten i ränteafstal ofta missbrukades,

hemställt, att Riksdagen måtte hos Kongl. Maj:t anhålla, »att lagen om räntans frigifvande å korta papper måtte ändras så, att icke öfver sex procent får tagas i ränta och provision per år», och denna motion har blifvit remitterad till Lag-Utskottet.

Vid sistlidne riksdag, då ett förslag om upphäfvande af ofvannämnda Kongl. Förordning var under behandling, anfördes af Lag-Utskottet i ett utlåtande, som af båda Kamrarne gillades, såsom skäl för afslag å den gjorda framställningen hufvudsakligen,

att priset å penningar, likasom å varor i allmänhet, borde betingas af tillgång, å ena, och efterfrågan å andra sidan;

att, då räntan, som ej var annat än ersättning för nyttan af försträckta medel, måste, under de ständigt vexlande förhållandena i alla industrigrenar, der kapitaler användas, blifva varierande, lagstiftaren syntes ej böra mera här än vid andra kontrakt inskränka de kontraherandes frihet, att om vilkoren sig emellan öfverenskomma; samt

att lagarne mot ocker, så vidt de haft till ändamål att lägga hinder i vägen för den lättsinnige och vårdslöse att förstöra sin och andras välfärd, visat sig kraftlösa;

Och får Utskottet, på dessa skäl, hvilka synts Utskottet fortfarande ega giltighet, vördsamt hemställa,

att ifrågavarande motion icke måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 14 Mars 1871.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.

Herr *Beckman* och Herr *Carlén* hafva begärt få antecknadt, att de i detta ärendes handläggning icke deltagit.